

KIS LAP

UJ RUHA. (Lásd a 188. lapon.)

XXXVIII. kötet, 13. szám. **Ára negyedévre 1 ft 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. márczius 30-án.

AZ ISKOLA BÜSZKESÉGE.

— Beszélyke. —

(Két képpel.)

INDENKI örült, mikor Aladárt látta, azt meg már különös szerencséjének tartotta, ha beszélhetett vagy éppenséggel játszhatott vele. Ez pedig csak természetes. Mert ő volt az iskola büszkesége. Nem merném azt mondani, hogy a tanárok is annak mondták volna; de a pajtásai közt nem lehetett róla semmi kétség, s jaj lett volna annak, aki ellene mer mondani.

Nem is tette senki, még Samu sem. Sőt Samu már épen nem, mert mi tagadás benne, Samunak nem éppen a tulságos bátorság volt a legfőbb tulajdonsága. Tudni illik az olyan bátorság, amilyenre itt lett volna szüksége. Mert az iskolában, mikor a tanár hívta föl, bátor volt ő tökéletesen, nem zavarodott meg semmiféle kérdésem, s még ha valamit nem tudott is, egészen nyiltan és nyugodtan az mondta: »Nem tudom.« A tanárok pedig szereték ezt.

De amint kijutottak a tereméből, mindjárt Aladár lett az ur és Samu nagy bajára még úgy is volt a dolog, hogy ezt egész nap éreznie kellett. Mert hárman voltak együtt egy derék családnál elszállásolva: Aladár, Samu és Gábor. Ennek pedig Samu egy csöppet sem örült, ámbátor a többi pajtások roppantul irigyelték, hogy ily módon mindig együtt lehet a híres Aladárral, az iskola büszkeségével. De ha ő nem örült, hát örült Aladár. Ennek pedig megvolt az oka. Ezt az okot érezte Samu most is keservesen.

Mert szép tavaszi nap volt és Samu éppen elkészült az írásbeli dolgozatával, mikor Aladár közeledett feléje. Samu mindjárt rosztat sejtett és nem is csalódott.

— No, te füles bagoly, tedd félre azt a firkádat, aztán csináld meg ezt ni, de mindjárt!

S ezzel egy papiros lapot dobott az asztalra.

— Mi az? kérdé Samu szerényen.

— Valami ostoba számtani feladvány... úgy látom, a tanár megint valami fogas dolgot talált ki, de én nem érek rá, hogy vesződjem vele. Megigérttem Béláéknak, hogy kimegyek labdázni. Te meg úgy is itt rágod a tollat. Hát megcsinálhatod ezt is.

— De én nem akarok tovább itt maradni. Már elkészültem a dolgommal s én is megyek labdázni.

— Micsoda? Még ellenkezni merél? Nem tanácsolom, mert nagyon megkeserülöd.

Erre aztán elhallgatott Samu. Nehányszor már megkóstolta, mi az, ha Aladár haragszik. Jobb ki nem kötni vele, mert nemcsak vele gyül meg a baja, hanem két tuczat pajtásával is, akik mindnyájan igyekeznek a kedvében járni. Aladár voltaképen nem is maga tölti ki boszuját, csak megmondja, kire haragszik, a többit aztán elvégzik barátai. Aladár pedig büszke elégteliséggel pödörgeti a bajuszát. Azaz még csak a helyét simogatja, de jó barátai biztatják, hogy van ott már bajusz is, csakhogy még nem látszik. Olyan hatalmas vitéznek, mint Aladár, hamar kinő a bajusza, hiszen

ő már
párja

M
menny
nagyur
öldöke
degen,

a felá

leiom
találo
légy k
latság

S
mert s

nagy

kedve

porán

füle t
ság.
és ő s
nagy
ves j
donk

jam?

nem

a tar

A fi

nem

mego

legke

türel

ő már valóságos fiatal ember. Ebben sincs párja az egész osztályban.

Most is, amint látta, hogy Samu mennyire megszeppent a fenyegetéstől, nagyuri komolysággal felhuzta a szemöldökeit, megvetőleg nézett Samura és hidegen, kimért hangon mondá:

— Tégy, amint tetszik. Itt hagyom a feladványt s ha estére készen lesz, leirom és jó barátok maradunk. Ha nem találok készen... no, hát akkor majd te légy készen valamire. Az sem lesz mulatságos.

Samu most már csak úgy szeliden mert szólani:

— De lásd, Aladár... ez olyan nagy és nehéz feladvány...

— Persze hogy az, éppen azért nincs kedvem vele bajlódni. No, fogj hozzá szaporán, különben baj lesz.

Ezzel sarkon fordult és kiment.

Szegény Samu kissé megvakarta a füle tövét. Ez már nem kellemes multság. Nem először történt ugyan ilyesmi és ő szívesen kisegítette pajtásait; de ma nagyon alkalmatlan időben érte ez a kedves jóbaráti megbízás. Erezte, hogy tulajdonképen nem is helyes, amit tesz.

— De hát mit csináljak? Árulkodjam? Megmondjam a tanár urnak? Azt nem tehetem, mert az csuf dolog... még a tanárok sem szeretik az árulkodást! A fiuk pedig kiüldöznének maguk közül, nem szólna többé senki hozzám. Már csak megcsinálom... pedig a számtan nem a legkedvesebb tudományom.

De ha nem volt is a kedvencz tárgya, türelemmel és szorgalommal mégis boldo-

gult vele. Utána nézett a könyvben, újra meg újra átment a szabályokon, míg végre jól megértette. Szinte öröme telt benne.

— Ejnye, még szinte jó, hogy így akadt a dolog. Az elébb azt hittem, már jól értem; pedig most látom, hogy csak félig értettem. Csak most tudom jól igazán. Hanem az bizonyos, hogy nehéz... nem csodálom, ha Aladár nem szeret vele vesződni. No, de mikor az ember egyszer jól megértette a szabályt, akkor már nem is olyan nehéz.

Egészen megvigasztalódott ezen az eredményen és jókedvűen fogott a dologhoz. Nem is telt bele valami nagyon sok idő, elkészült a munkával. Még a saját dolgozatát is kijavította.

— Valósággal hasznom van belőle, szólt magában nevetve.

Még messze volt az est, mikor elkészült. Így tehát még ki is mehetett a többi mulató pajtásokhoz.

Azok javában benne voltak a játékban, Samu tehát egy bokornál megállt és várta, míg elvégzik az egyik játékot, hogy majd aztán ő is beléphessen. Amint így csöndeskén nézte a játékot, egyszerre csak jól hátba üti valaki. Samu haragosan hátra fordult és Aladárt pillantá meg, aki haragosan mordult rá:

— Hát neked mi keresni valód van itt, hé? Nem mondtam, hogy csináld meg azt a számtani feladványt?

— Azt már megcsináltam.

— Mit? Már elkészültél vele?

Vigyázz magadra, mert megkeserülöd, ha csak úgy fölületesen összehánytad.

— Megcsináltam én azt egészen jól

Fogadok rá, hogy nem lesz benne egyetlen egy hiba sem.

— No, akkor hát megbocsátok.

Samu olyan formát gondolt, hogy

talán inkább ő rajta volna a sor, hogy megbocsásson. De Aladár oly büszke megvető hangon mondta azt, hogy semmi kedve sem volt ellenmondani. Hiszen

ALADÁR.

mindjárt össze csődíti rá mind a fiukat s még talán meg is verik, amért jól végzett munkája után ide mert jönni.

Nagyon haragudott magára is, hogy

igy enged kifogni magán és keservesen savanyu képpel nézte vigan mulatozó pajtásait. Utoljára is fölkerekedett és haza ment.

Másnap Aladár szépen beadta a feladványt s még dicséretet is aratott vele, mert a tanár így szólt:

— Aladár, ezuttal meg vagyok elégedve a dolgozatoddal. Ilyen jó munkát

még nem adtál be. Egy-két hiba van ugyan benne, de úgy látszik, ez csak a tisztázásánál csuszott bele, mert a végeredmény helyes. Látszik, hogy a szabályt jól megértetted.

SAMU.

Meg is mutatta a hibákat és Aladár egészen nyugodtan mondta:

— Igen... ez csak a leírásnál csuszott be...

És ezzel még csak nem is hazudott, mert csakugyan úgy volt. A Samu dolgozata egészen hibátlan volt. De már ezt a tanár megszokta, hát nem is szólt

semmit. A vége tehát az lett, hogy Aladár ment ki dicsérettel az iskolából. Szinte maga is azt hitte, hogy megérdemelte és elégedetten mosolygott. A pajtásai pedig még büszkébbek voltak rá.

(Folytása következik.)

RONTÓ PÁL ESŐBEN.

ESIK eső karikára,
Rontó Pali kalapjára;
Azaz: erre esett volna,
Ha neki kalapja volna.

Nincs biz ő neki kalapja,
Isten tudja, hol hagyhatta!
De ernyője, az van neki;
Rés van rajta, azon néz ki.

Védő kalap, védő ernyő —
»Mit az nékem? — Nékem nem kö'!
»Azért vagyok én Rontó Pál,
Hogy nékem a jó nem használ.

Nadrágtartóm a kilincsen,
Csizmám vásott, hajam loncsos.
Ugy jó a kalap, ha nincs,
Ugy jó az ernyő, ha rongyos!»

FURCSA FÁK.

— Természetrajzi csevegés. —

OKSZOR beszéltem nektek a »Kis Lap«-ban furcsa állatokról. Most már egyszer beszéljünk a furcsa fákról is. Mert ha vannak igen különös sajátságú állatok, vannak ám még különösebb fák is. És ezek is leginkább a forró égöv alatt tenyésznek.

Mert az már különös volna, ha olyan fa állna előttetek, amelyhez nem lehet hozzá nyulni. Pedig van ilyen a Fidsi-szigeteken. »Viszkető-fa« a neve. Bizonyosan akárhányan vannak köztetek, akiket már megégetett a csalán. De a mi csalánunk csipése csupa merő játék a viszkető-fa hamisságához képest. Mert aki ennek a kergéhez vagy csak a leveléhez is hozzá nyul, úgy érzi, mintha tüzes vassal égetnék. Még pedig nem is csak egy-két percig tart a fájdalmas érzés, hanem hetekig, és hozzá úgy viszket, hogy az a szegény ember, akit ez a baj ért, véresre dörzsöli a kezét. És azért az égetés, viszketés mégsem mulik, csak nagyon lassan. Persze hogy a ki ismeri ezt a gonosz fát, elkerüli még a tájékát is, nehogy a szél véletlenül csak egy levelet is oda röpítsen a kezére vagy az arczába. Még az állatok, madarak is jól ismerik és óvatosan elkerülik.

Egészen másféle furcsasága van a »bánkódó-fának.« Ez déli Amerikában nő s kicsike fa, nagyon durva levelekkel, de nagyon szép és illatos virággal. Ámde mi haszna az illatos virágjának? Ez csak késő estére nyílik ki, mikor már sötét van

és mindenki aludni tér. A csöndes, sötét éjben aztán ott illatoz a virág s mikor megvirrad a reggel, akkorra a virág elhervad és fonnnyadtan lehull a földre. Nem látta, nem gyönyörködött benne senki s ez szomorú sorsa e virágnak. Ezért nevezték el bánkódó fának.

Annál vigabb a »tüsszentő-fa.« Ennek déli Afrika a hazája s attól kapta a nevét, hogy nem lehet fűrészelni, vágni hatalmas tüsszentések nélkül. A belőle szétáradó finom pornak épen olyan a hatása, mint a legerősebb burnótnak s a munkások, a kik dolgoznak vele, örökösen prüszögnek. A ki egy darabka forgácsát a szájába veszi, kiállhatatlan keserű izt érez. Épen ezért semmiféle rovar sem él ezen a fán. De ennek meg azután nagy haszna van, mert a fa így nagyon egészséges marad, szübogár és másféle nem furkálja, nem rongálja. A tüsszenő fa tehát nagyon ép és erős, tartós, ezért mindenféle czélokra igen hasznos.

Olyan fa is van, a melyik muzsikál, a »füttyülő-fa.« Ezt a nyugat-indiai szigetekben találhatni. Olyanfélé hüvelyek nőnek rajta, mint a borsó vagy bab hüvelye, csak hogy a hüvelynek mind a két vége nyitva van, mint valami kis sipnak. Mikor tehát szél fuj, keresztül fuj e hüvelyeken és sipoló hangot okoz. Néhol egész erdő van ilyen fákból s ha erősebb szél kerekedik, akkora sipolás, füttyülés támad, hogy az idegen, aki nem ismeri az okát, bizony meg is ijedhet tőle. De van még egy más fajta füttyülő-fa is, még pedig Afrikának abban a részében, melynek Szudán a neve. Ennek a fának a kergét bizonyos rovarok nagyon szeretik, s bele

furakodnak, hosszú lyukat furva, az egyik szűkebbet, a másik tágabbat. Ezeken aztán szintén keresztül sivit a szél s az egyikből éles, a másiból vastag hangon füttyöl, úgy hogy egész hangverseny támad.

Észak-Amerikában sok felé található egy fa, melynek azt a nevet adták, hogy a »fogfájósok fája«. Ezt a nevet pedig azért kapta, mert az emberek úgy tapasztalták, hogy e fának a kérge segít a fogfájáson. Sőt nemcsak a fogfájást enyhíti, hanem mindenféle szagatást, köszvényt és efféle bajt. De mivel a fogfájásról nevezték el, hát úgy gondolom, hogy mégis csak leginkább a fogfájósoknak szolgál legjobban.

Ausztráliának is van egy nevezetes fája, a »vaskérgű-fa.« Ez oly roppant kemény, hogy közönséges fejszével hiába próbálnának bele vágni, mert a fejsze rögtön kicsorbul, mintha vasba vágnának vele. Egészen külön fejszét használnak tehát hozzá, rendkívül erős és kemény aczélból; de még ezzel is csak nehezen boldogulnak.

Van »faggyu-fa« is, még pedig a kínaiak dicsekedhetnek vele. Ez a fa pompás zsiros olajféle nedvet ad, mely megkeményedve, gyertyának használható és füst nélkül igen szép fehér lánggal ég el s hozzá még kellemes illatot is áraszt. Ezt az olajat használják sok más czélra is, még kocsi kenőcsnek is. És e hasznos fa igen sűrűn terem, egész erdők vannak, s akinek ilyen erdeje van, sok pénzt szerez belőle.

Egy másik fa meg, mely déli Amerikában terem, édes és tápláló tejet ad, olyan jó tejet, mint akármelyik tehénke.

Sőt az e fából fakadó tej bizony még sokkal jobb annál a tejnél, melyet nálunk a városokban árulnak, a hol meghamisítják, vízzel fölhitítják. A »tej-fa« nem csal, hanem igazi jó italt ad. Pedig nagyon sajátos egy fa, az idegen el sem hinné, hogy üdítő italt kaphat belőle. Mert a tej-fa rendszeren kopár, sziklás talajon nő és olyan fonyadtnak, hervadtnak látszik, hogy aki nem ismeri, azt hihetné, hogy már nem is élő fa. De ha bele vág a fa törzsébe, hát kibuggyan a jó fehér tejforma nedű. Még pedig legbövebben adja a tejet reggel napfölkelte előtt, mintha csak éjjel a hűsebb levegőben gyűjtötte volna. Napközben és este nem igen lehet a tejfát jól megfejteni. Az ottani lakosok ezt persze jól tudják és korán hajnalban indulnak kancsókkal és más mindenféle edényekkel a tejfákhoz, hogy egész napra való jó itallal lássák el magukat.

Nem ilyen hasznos, de még sokkal furcsább a »paradicsom-fa«. Nem onnan kapta a nevét, mintha olyan jó gyümölcs teremne rajta, mint a mi paradicsom-almánk. Inkább azért nevezték el így, mert olyan csodálatos tulajdonsága van, mintha valami egészen más világból maradt volna itt emlékül és azt akarná mu-

tatni, hogy ez a mostani világ már nem is méltó ő hozzá. Ezt a fát ugyanis nem lehet semmi módon szaporítani, se mag-

... MOST JAJ NEKEM (Lásd a 207. lapon.)

ról, se vessző elültetésével. Mindössze hét darab paradicsom-fa van az ismert világon, még pedig mind a hét egy csomó-

ban együtt, Közép-Amerikában. Ott, ahol ez a hét fa áll, nagy időközökben kinő egy-egy újabb fa a réginek gyökeréből,

furcsa egy különöz fa ez, hogy mindegyiknek csak egyetlen egy virága nyílik, az is a legtetején és olyan, mintha galamb ülne ott kiterjesztett szárnyakkal. És e virág olyan erős illatot terjeszt, hogy több száz lépésre érezhető.

Ugyan-azon a tájon nő a »tenyér-fa.« Ennek olyan a virága, mint az ember tenyere, mikor szétterjeszti az ujjait. A benszülöttek nagy tisztelettel viseltetnek iránta és valami titokzatos szent fának tartják. Pedig biz annak semmi titkos tulajdonsága sincs a furcsa virágján kívül.

Egészen másféle tulajdonsággal bír a »nebánts-fa.« Talán már láttatok olyan növényt, mert nálunk is van ilyen, a melynek a virága össze huzódik, ha valaki érinti. A nebánts-fának ilyen a levele. Ha valaki a levél közepén végig nyúló eret érinti, akkor a levél összegömbölyödik és meglehetősen erősen megfogja azt, aki hozzá nyúlt.

A »tü-fa« nem ilyen érzékeny, de annál hasznosabb. Ennek Ausztrália a hazája s ott a gazdák nagyon szeretik. Ennek a fának tudni illik nem olyan levele van, mint a többi sok százféle fának, hanem

ha az egyik öreg fa elvényt és elpusztul. De azt mindhiába próbálták meg, hogy máshová is átültessék. De még abban is

egész csomókban nő ki belőle hosszú, vékony fűszál, éppen mint a mezei fű. Ezt a fűvet pedig a házi állatok nagyon sze-

retik s így akinek ott sok ilyen fája van, erről szedi marháinak a takarmányt.

Van még egy jeles fa, mely az embernek kész kenyeret ad, a »kenyér-fa.« Mig nálunk fáradtsággal kell dagasztani, készíteni a kenyeret, a Déli tenger bizonyos szigetein az emberek készen szakítják le a fáról. A kenyérfa gyümölcse akkora, mint egy közepes dinnye és csak meg kell sütni, és kész a jóízű kenyér. Az ize egészen olyan, mint a mi kenyérünk héja, mikor még friss. És ez az áldott fa minden esztendőben nyolcz hónapon át termi hasznos gyümölcsét, csak négy hónapig pihen. Az év nagyobb részében van tehát friss kenyérok az ottani lakosoknak; a négy hónapra pedig félre teszik a fölösleges termést a földbe ásott mély vermekbe.

De még a kenyér-fán is tul tesz a »káposzta-fa.« Mert igazi jó káposztát ad, csakhogy kissé nehéz hozzá férni. A káposzta-fa ugyanis a legnagyobb fák közül való s száz lábnyi magasra is megnő. És a legtetején terem a jó gyümölcse, mely olyan forma, mint a mi káposztánk. És úgy eszik is, vagy főve, vagy nyersen salátának eczettel és olajjal.

Van ezeken kívül még több furcsa fa s mind bizonyítja, hogy az örök szép természet mily gazdag és változatos s mennyi érdekeset és hasznosat nyújt az emberiségnek.

Tréfás számtani feladat.

Melyik az a szám, melynek egy harmadát levonva, a számnak csak $\frac{1}{10}$ -e marad?

UJ RUHA.

(Képpel a czimlapon.)

MIG aluszik a mi édes Piczikénk, a Böske:
Addig gyorsan az ölembé,
Jöszte Viczám, jöszte!

*Azt a régi ruhát már csak
Az imádság tartja —
Varrtam neked új szoknyácskát,
Fodor is van rajta.*

*Hadd adom rád, bujj bele hát —
S ha föl léssz öltözve:
Bizony alig ismer te rád
Az ébredő Böske.*

VÉGÉN CSATTAN AZ OSTOR.

— Beszélyke. —

EBBEL-LOBBAL, sietséggel és nagy zajjal törtetett be két fiu a szobába, ahol Zsófiika épen nagy pontossággal végezte a zongora-gyakorlatát.

— Zsófiika, siess ki hamar, egy igen előkelő hölgy vár odakint reád.

— Igen, és nagyon óhajtana találkozni veled.

Zsófiika abba is hagyta rögtön a zongorázást, majd végzi később. el Mert a dolgát elmulasztani a viláért sem akarta volna. Pontos, gondos leányka volt, s mikor mama és apa pár nappal ezelőtt egy hétre elutaztak, őt hagyták hátra afféle kis gazdasszonynak, aki a maga dolgát is jól végezte, a fiakra is vigyáz. No persze, a jó öreg Éva szakácsné főfelügyelete alatt.

A vendég fogadása természetesen a kis háziasszony dolga, tehát föl is kelt a

székről, sőt kissé rendre is utasította a fiukat.

— Előkelő hölgy érkezett? De hát mért nem vezettétek be rögtön? Annyit már csak tudhatnátok, hogy nem illik a vendéget kint az ajtó előtt várakoztatni!

— Hja, csakhogy az nem olyan könnyű ám, szólta Berti. Lóháton jött és a lova nagyon makranczos, semmikép sem akar megállni.

— Lóháton? Már ugyan ki jöhetne ide lóháton? De ha ugy van is, hát illet volna megfogni a ló zabláját, hogy leszállhasson.

— Már mi inkább csak bejelentettük neked, te vagy a házi kisasszony, majd megparancsolod oda kint, mit csináljanak.

Zsófiika nem vitakozott tovább, hanem sietett kifelé. Semmi kétség, nagyon kíváncsi volt, hogy ugyan ki lehet az az előkelő vendég. Hallotta hírét, hogy a szomszédban a grófkisasszony lovagolni szokott... talán az látogatott be ide. Bizonyosan az.

A két fiu, Berti és Edus, egymásra kacsingatva és nevetésüket nagy nehezen elfojtva, sompolygott Zsófiika után. Mikor aztán kiértek az udvarra, egyszerre hallatszott a Zsófiika boszus fölkiáltása és a fiuk kitörő kacagása.

— Jaj ti semmiházi vásott fiuk! Már meg mit eszeltetek ki!

— No's, hát nem igaz? Igen előkelő hölgy lovagol, és bizonyosan örvend, hogy téged lát. Te bizonyosan le is segített a nyeregből.

Hogy egészen az igazság mellett maradjunk, meg kell vallanunk, hogy ló nem volt ott az udvaron, nyereg sem volt; de

az mégis igaz, hogy lovagolt ott valaki. Ló helyett a jó öreg Bundás szolgált, a nagy házőrző eb, oda kötve a tornác szolopához. A hátán pedig parádés ruhájában ült a szép Bibianka, Zsófiika kedves bábuja. Nem eshetett le, mert erősen oda volt kötözve. Erre nagy szükség is volt, mert Bundásnak semmikép sem tetszett ez a multság: ugrált, hánykódott, ágakodott, akár csak valami megbokrosodott paripa.

A két fiu torka szakadtából nevetett, hogy így rászedte Zsófiikát. Mert ez volt az ő legnagyobb gyönyörűségök, és most szabadon is üzhették, mert nem volt itthon a mama. És tudták, hogy Zsófiika, akár milyen komoly képet csinál, utóvégre sem büntetheti őket. Mire pedig mamáék haza jönnek, a jószívű Zsófiika régen elfelejtette ezeket a csinyeket.

Ebben igazuk is volt. Most is csak egy pillanatig tartott a jó leányka boszúsága. Azután maga is nevetett. Mert csakugyan mulatságos is volt az, amint a bábu ott ült a ficzkádozó eb hátán és nem esett le.

— Megállj no, Bundás, főlzabadítlak a paripaságból, biztatta Zsófiika. Ne félj Bibiankám, mindjárt leveszlek.

Berti és Edus, mihelyt látták, hogy Zsófiika nem nagyon boszankodik, már nem találták olyan jónak a tréfát. Azon meg már épen boszankodtak, mikor Zsófiika így szólt:

— No Bibianka, jó volt a lovaglás? Lám, ezt is megpróbáltad. Majd elbeszéllem Iluskának... az ő babája, tudom, még nem próbált ilyet. Csakhogy az kissé sokáig fog tartani, amíg Iluska eljön...

pedig ígérte, hogy meglátogat... Csak hogy persze mostanában nem jön, mert tudja, hogy mamácskáék nincsenek itthon.

— Van esze, hogy nem jön, szölt Berti. Ha már jön, legalább jó ozsonnát akar kapni.

— Oh, azt kapna is. Mamácska megengedte... Ha eljönne, olyan pompás ozsonnát csapnánk, hogy megemlegetné... Főzetenék csokoládét, sütnének egy kis kalácsot, volna hozzá jó befőtt... Oh, bizony kár, hogy nem jön. Legalább volna egy jó napom, amíg mamáék oda vannak, nemcsak veletek köllene mindig huzalkodnom, ti garabonczások!

Berti ismét nagyot nevetett, de Edus furesán mosolygott és csak annyit szölt:

— No, hiszen meglehet, hogy Iluska valamelyik napon mégis csak rágondolja magát és ellátogat hozzánk.

— Jaj de jó volna!

És amit oly nagyon kívánt, az másnap reggel csakugyan megtörtént. Egy

paraszt fiu lépett be s levelet adott át Zsófikának.

— A szomszéd faluban jártam, mondá, és ott Iluska kisasszony ezt a levelet adta, hogy hozzam el Zsófica kisasszonynak.

— Iluska küldi?

Jaj kedves aranyos kis Iluskám, bár csak azt irná, amit gondolok!

Gyorsan fölbontotta a levelet és elolvasta. Berti és Edus nagyon komoly képpel álltak ott mellette.

— No's, mit ír Iluska? kérdé Berti. Olvasd fel, ha nem titok.

— Dehogy titok! Ezt írja: »Kedves Zsófikám! Mamácskám megengedte, hogy ma délután ellátogassak hozzád, mert nagyon kerstem. Tudom, hogy most te nem jöhetsz hozzám, amíg kedves mamád nincs otthon, pedig már nagyon

szeretnék látni. A viszontlátásig ölel hű barátnőd *Iluska*.«

— Ez már derék, szölt Edus. Most már aztán csak jó ozsonna legyen. Mi is

VAD LACZI. (Lásd a 206. lapon.)

itthon maradunk, ugy-é Berti? Megtesszük most az egyszer, hogy szépen mulattatni fogjuk a leányokat, csakhogy jó ozsonna jusson nekünk is, mert mi is szeretjük a jót.

— Meglesz minden, felelé Zsófi. Mindjárt beszélek Évával, hogy készítsen négy személyre csokoládét, süteményt és befőttet.

— Így már jól van.

A két fiu gyorsan kiment, Zsófi pedig a konyhába sietett. És ekkor az a furcsaság történt, hogy Berti és Edus a ház mögé bujva, ugy kaczagtak, hogy szinte bele nyilallott az oldalukba; ugyanakkor pedig Zsófi és az öreg Éva szintén nagyon vigan nevettek. És itt is, ott is éppen egyet mondogattak:

— No Zsófi ugyan megjárja! Haha! Még így ki nem fogtunk rajta.

— No, Berti és Edus ugyan megjárják! Még így ki nem fogtam rajtok.

Azt látták a fiuk, hogy az öreg Éva csakugyan készíti az ozsonnát; csak azt nem vették észre, mikor Zsófi egy levelkét irt és a kocsis befogott a hintóba és elhajtatott.

De már arra aztán nagyot néztek, mikor délután kocsirobogás hallatszott és Zsófi az ablakhoz sietve, örömmel kiáltá:

— Itt vannak? Csakugyan eljött Iluska! És Margit, meg Lenke is!

És sietett ki eléjük. Berti és Edus álmétkodva néztek egymásra.

— Mi a tatár! szolt Edus. Hát csakugyan eljöttek? Ez már furcsa! Nagyön furcsa!

— Nemcsak furcsa, hanem boszantó, szolt Berti. Én rosztat gyanitok.

Zsófi azonban és kedves vendégei nem gondoltak semmi rosztára, hanem vigan voltak. Mikor aztán megjött az ideje, az öreg Éva beszolt:

— Kedves kisasszonykáim, tessék jönni ozsonnálni. Hanem csak négyre van terítve, hát Berti urfi és Edus urfi kint maradhatnak, nem jut többre... kapnak egy darab vajás kenyeret, mint rendesen.

— Ejnye, ejnye, sajnálom! szolt Zsófi hamiskásan. De hát persze csak négy személyre készültünk s első a vendég.

A négy leány igen józüen megozsonnált. Berti és Edus pedig igen roszt kedvüen sétált ki az udvarra s Berti boszusán mondá:

— Edus te! Én azt hiszem, Zsófi kifogott rajtunk. Ráismert az irásunkra, aztán hagyta, hogy előre fenjük a fogukat a jó ozsonnára, s azalatt meghivta a barát nőit. Hiszen a mi kocsinkon jöttek... világos, hogy ő küldött érettök.

— Persze hogy úgy van. Ebbe csunyán belesültünk. Mivel álljunk boszut?

— Hm! Azt hiszem, semmivel. Talán legjobb lesz, ha más utra térünk. Edig mindig csak bosszantgattuk Zsófikát, de most látjuk, hogy nem kellemes, ha az emberen kifognak. Inkább mi is tartunk mértéket a boszantásban, mert imé látjuk, hogy végén csattan az ostor, pedig a mi kárunkra.

Találós mesék.

— *Betü-váltással.* —

*Ti vin kmet ura tagy.
Rembe ertvez setni vézeg.
Kokirán nyel alarat kel.
Mapra talragy ha a ziha.*

VAD LACZI.

(Képpel a 204. lapon.)

FALU végén száraz fa,
Vad Laczi ül rajta.
Azt az egy szál nadrágját
Még jobban szagattja.

Fészek sincs e száraz fán,
Alma sincsen rajta —
Hanem azért neki jó,
Vigan rázogattja.

Édes anyja fut felé,
Vesszővel tör rajta:
Nem szállsz onnan mindjárt le,
Gonoszok fajzatja?

De hát a fenyegetés
Csöppet se fog rajta —
A veszélyes játékot
Azért is folytatja.

Csak a végett mászott rá,
Csak azért ül rajta:
Hátja mégis — mily öröm! —
Letörne alatta!

ELKÉSETT VÁRAKOZÁS.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

NAGYON elégedetlen volt Miczurka, alig győzte csillapítani a tapasztaltabb Cziczurka.

— Már hogy ne volnék mérges? duzzogott Miczurka. Hiszen világos, hogy a gazdánk nem bizik többé bennünk. Egérfogót állított oda. Hát mi ugyan mire valók vagyunk?

— Soh' se bánd! Mi is fogunk egeret.

— Persze, de kárunk van benne, hogy az egérfogó ott van. Ha abban fog-nak egeret, ki tudja, ide adják-é nekünk? Tiszta veszteség, elesünk a jó pecsenyétől.

— No, az még nem bizonyos. Majd meglásd, nekünk adják.

— Már én nem bizom benne, inkább magam gondoskodom magamról. Nem bánom, legyen ott az egérfogó azzal a darab szalonnával, de majd lesz rá gondom, hogy előbb legyen enyém az egér, mint azé az egérfogóé. Én nem engedem a pecsenyémét!

Ezzel elbujt a sarokba. Cziczurka pedig szintén ott maradt, mert hát, mi tagadás benne, ő sem bánta volna, ha a szalonnára vágyódó egérek közül hamarosan ő is elcsiphet egyet.

Nem is kellett sokáig várniok, már előbujt egy egérke. Miczurka villogó szemekkel azonnal megmozdult.

— Várj még, sugta Cziczurka. Még nincs olyan helyen, hogy biztosan megkaparíthassuk.

— Dehogy várok! Egy pillanatig sem várok! Még be talál bujni az egérfogóba s akkor itt lesz az orrom előtt és mégsem nyulhatok hozzá. Dehogy várok!

Nem is tette, hanem előugrott. Csak-hogy az egérke már hallotta a mozgolódást és ijedten futásnak eredt. Egy ócska viselt cipő hevert ott, nagy zavarában abba bujt bele, mert az volt legközelebb.

— Haha! Így már jól van! szölt Miczurka elégedetten. Most már annyi, mintha a karmaimban volna. Amint onnan ki akar szökni, nyakon csipem.

Oda telepedett az ócska cipő elébe és várt. Cziczurka is segített neki a várásban. És vártak, sokáig vártak, de hiába. Az egérke nem jött elő.

— Nagyon meg van riadva, szölt Cziczurka.

— Meghiszem azt! De már ő rá ki van mondva az ítélet. Hallod-é, te hitvány kis egér, jőjj elő, mert már meguntam a várakozást. Ha szépen kijössz, akkor nagyon szépen egyszerre leharapom a fejedet; de ha sokáig boszantsz, irtóztatóan megbüntetlek. Szaporán! Jőjj ki!

De az egérke csak nem jött ki erre a kedves biztatásra sem. Tehát ismét vártak, míg végre bele fáradtak.

—
jaj neke
És
maival,

van a c
én men
pukkad

Cz
de inká

—
várni, m
igen sol

MEGF

A

nek 11-
megfejt

H

váth Bö
tay testv

és Feri,
Gizella,

Kovalic
Mariska

Katinka
Nagy P

testvére
Freund

Gyöngy
György

Imre, T
rosy Ká

ifj. Kis
Sidonia

Sándor
Holzwa

és Sára
Blanca

Messer
(részbe

és Zolt
Czárán

Henrik
Césarin

Sára, L
Margit

L. Gid
Imrey

Nagy I
tudak

— No, ha nem jössz, kihuzlak. Most jaj neked! (Lásd a képet a 200 — 201. l.)

És Miczurka benyult a hegyes karmaival, — de majd megütötte a guta.

— Nincs ott! Elmenekült! Lyuk van a cipő talpán! Jaj a semmiházi, és én mennyi ideig vártam! Mindjárt megpukkadok!

Cziczurka is boszankodott egy kicsit, de inkább nevetésre fogta a dolgot.

— No lásd, nem akartál egy kicsit várni, mikor ideje lett volna; vártál tehát igen sokáig haszontalanul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Attila hatalmas király volt.

Helyesen fejtették meg: Horváth Bözsike, Wladár Marcsa, Pick Margit, Lip-tay testvérek, Janovitz Margit, Romeiser Ilona és Feri, Tallián Irma, Back Margit, Finitzer Gizella, Schlesinger Bódog, Uferbach Gizella, Kovaliczky Tádé, Schlichter testvérek, Emhecht Mariska, Habókay Özséb, Schweiger Irma és Katinka, Molnár Etelka, Lafrankó testvérek, Nagy Palma és Miklós, Lisznai Adèle, Gállik testvérek, Böck Györgyike, Gschwindt Ernő, Freund Gyula, Váczy Annika és Mariska, Gyöngyösy Berta, br. Ghillány Laczi, Titze György, Schaffer Mariska és Gézuska, Márki Imre, Tornallyay Margit, Rosenberg Paula, Városy Katicza, Debreczeni Gyula, Wurm Hugo, ifj. Kiss Albert, Prettenhoffer Pistike, Szeidler Sidonia, Lángfelder Olga, Kun Aladár, Fried Sándor, Wallner Anna, Ráth Aranka és Béla, Holzwarth Ferike, Pasteiner Etelka, Beck Irén és Sára, Fialka Mariska, Keppich Irén, Jászffy Blanca, Piukovits Gyözöke, Guary Malvine, Messer Rudolf Deutsch Jenny, Ádám Irénke (részben) Lácza Margit és Zoltán, Kiss Margit és Zoltán, Lang Mariska, Teleki Flora és Józsi, Czárán Zoltán és János, Jármay Margit, Wolf Henrik és Izidor, Pollák Olga, Stein Alice és Césarine, Polgár Mariska, Kisfaludy Erzsike és Sára, Redlich Ella és Kornél, Frank Ilonka és Margitka, Faragó Zsuzsi és Pista, Schossberger L. Giduska, Bogdánffy Katinka és Lenke, Szent-Imrey Kató, Weisz József, Rabocska Béla, Nagy Perkátai zárdai növendékek, (már egyszer tudakoltam nevét annak, aki a közös megfejtők

nevét küldi be, hogy irását megdicsérjem. F. b.) Szántó János, Polczner Erős, Pánczél Ármánd, Márkus Oszkár, Mérey Sándor, Bartal Aurél, Kaltnecker Györgyike, Kohn Gizella és Ármán, Fodor Pólka és Iza, Fábrián Miklós, Hoffmann Béla és Dezső, V. Horváth Margit, Károlyi Rosa, Ritter Miczi. Ilus, Sándor és Lajos, Székely Katinka, Netter Elvira és Berta, Bende Janika, (részben) Patay Tibor, Bartók Béla. (Vége következik.)

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 10-dik számában közölt tréfás számtani rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lácza Margit és Zoltán, Márkus Oszkár, Szántó János, Szeszler József, Nagy Bella és Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Debreczeni Gyula. A rajz is jó, a rejtvény is jó, csak könnyű volta ellen van kifogásom. — **Tóth Elemér.** Forgó bácsi neve sem rejtvénynek, sem versnek, sem egyéb közleménynek nem lehet tárgya. Okát nem nehéz kitalálni: ellenkezik a szerénységgel. Ez az üzenetem mindazoknak is szól, akik hasonló feladványaikkal és munkáikkal keresik fel a »Kis Lap«-ot. Hírháger K. akad. könyvkötő Nádor utca 32. A »Kis Lap« bekötési tábláit utánvétellel is megrendelheted. — **Molnár Etelka.** Hiba van a szerkezetben. Már a második fordulóra nem a kellő betűre esik rá a sor. Még ha minden 7-ik betűt kétszer veszek is (pedig a sornak a 7-ikkel be köll fejezve lenni) nem futja ki. Már csak újból fogjál hozzá. Takaros levelkédnek azonban megörültem. — **Buchwalder Margit.** Régi tréfa. De hát: te is rátérhettél, mint az, akinek első jutott eszébe. — **Frank Jenő.** A rejtvényed jó volna, ha 1-ör csonka nem volna, 2-ör ha megszerkesztetted volna, s 3-ör ha már régi nem volna, amit te nem tudhattál. Csonka pedig azért, mert nem csak *borsó s korsó* kerül ki onnan, hanem *orsó, só, ó, bor, sor, kor, bokor* is. Mint emlékezhetel, többször kijelentettem már, hogy az ilyen szöveget minden változatokban kell bemutatni. Tégy újabb kísérletet és — írd gondosabban. — **Forgách Ildikó.** A nemz. muzeum régiség-gyűjteménye minden vasárnap látható d. e. 9—1. — **Lakenbacher testv.** Egy pár hónap föl vagy alá, nem számít. Kedvetek és erőtök válogatja, melyik tárggyal akartok inkább foglalkozni. A rejtvények közül egyet átdolgoztam, hogy értesetek meg belőle, miképen köll az olyan feladványokat megszerkeszteni. — **Titze György.** Nem is kértelek sohasem, hogy lakhelyetek ujságait nekem megírjátok. Ha a magatok dolgairól írtok, az nekem sokkal érdekesebb, mint az, hogy p. o.

mi történik Gyöngyösön. — **Schaffer testv.** Teljesen elég, ha nagymamátok bizonyítja korotokat. — **Fülöp Mariska.** Ha kedveznének a körülmények s szíves meghívásodnak megfelelően, el szeretnék látogatni hozzátok: nem tudnám, merre felé induljak, mert a levélben nincsen benne, hol kelt, az elkevert pósta-bélyeget elolvadni nem lehet, czimedet a sok ezer név közül kikeresni pedig hosszadalmas munka volna. — **Kaltneker Györgyike.** Olvasd el, amit a Lakenbacher testvéreknek üzenek. Az neked is szól. — **Bernáth testvérek.** Aki abból az üzenetből »dorgálást« olvasott ki, az vagy együgyű, vagy, ami ennél is szomorúbb, rossz akaratú. Kár, hogy a ti »ismerősötök« beszédje megzavarta benneteket a helyes ítéletet. Az »ismerős« pedig, ha elfogulatlanul olvassa ama sorokat, be fogja látni hibáját. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

Nyugta.

„GYERMEKBARÁT“

szükségű és gondozás nélküli iskolás-gyermekeket nevelő egyesület

Budapesten, Ujvilág-utca 2. szám.

A „Kis Lap“ tekintetes szerkesztőségének
Budapesten.

A »Gyermekbarát« egyesület javára
gyűjtött 40 frt, azaz negyven forint o. é.
átvételét köszönettel elismerjük.

Budapest, 1890. márczius hó 17-én.

Teljes tisztelettel

Resch
ellenőr.

Mértey
pénztárnok.

*

Most, hogy megenyhült a tél szigora, nem a régi ezimen, de azért mégis csak szütkölködő kis pajtasaitok javára gyűjtök; — az ezentul befolyó adományokat ugyanis annak az egyletnek juttatom, mely arról gondoskodik, hogy a nagyváros füledt szobáiban tikkadó gyermekeket nyári szünet alatt hegyes vidékek frissítő levegőjébe, zöld, fűszeres erdőibe terelje. Ez a »Szünidei gyermek-telep«.

Bende Janika 60 kr., Löwy Kata és Berta 50 kr., Hirschler Jolán 1 frt., Gschwindt Ernő 30 kr., Bornemisza Berta 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Az új évnegyedtől kezdve a „Kis Lap“ több képpel jelen meg.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyedben ez az utolsó szám. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzelszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.